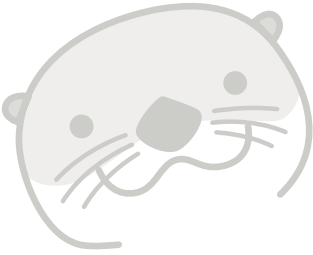

จันทรกระจ่างกลางเงาเมฆ เล่ม 1

乌云遇皎月

ติงโม่
เขียน

พันมัย
แปล

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

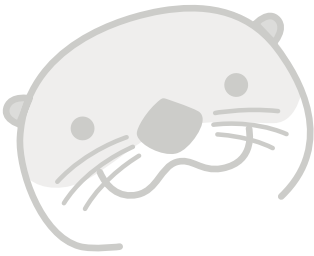

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

จันทร์กระจ่างกลางเงาเมฆ อีกหนึ่งผลงานของติงโม้ นิยายรักแนวสืบสวน-สอบสวนที่ครั้งนี้เพิ่มความเข้มข้นลุ้นระทึกด้วยทฤษฎีมิติเวลา และคู่พระนางที่ให้ความรู้สึกท้าทายยิ่งกว่าเรื่องก่อนหน้าที่ทางสำนักพิมพ์เคยนำเสนอ เพราะเธอและเขาเป็นเพียงนักเขียนสาวและหนุ่มวิศวะที่ไม่ได้มีทักษะด้านการสืบคดี เหมือนกับพระนางเรื่องก่อนๆ ของผู้เขียน

ทั้งนี้ เราเชื่อมั่นว่าผู้อ่านจะได้รับความสุข ตื่นเต้น และซาบซึ้งไปกับความรักของถานเจี้ยวและอู่วีตตลอดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง

ทดลองอ่าน

๑๕๗

พฤษภาคม 2563

บทที่ 1

ถ่านเจี้ยว 1

ถึงตอนนี้ ฉันยังคงจดจำภาพของเรือลำนั้นได้อย่างชัดเจน

เรือสีขาวใหม่เอี่ยมมีทั้งหมดสามชั้น ชั้นแรกเป็นพื้นที่ส่วนกลาง ชั้นสอง และชั้นสามเป็นห้องพักแขก ภายในหรูหราสะอาดทุกสาย มันชื่อว่า “เตียนเหมย-เทริน¹” เริ่มออกเดินทางวันที่ 23 มิถุนายน 2559 จากเมืองต้าหลี่ มณฑล อวิ้นหนาน² ไปยังทะเลสาบกลางหุบเขาลี้ก

นั่นเป็นการเดินทางที่ผ่านมานานแล้วของฉัน

และเป็นการเดินทางที่เปลี่ยนชีวิตฉัน

ชะตาชีวิตของฉันกับเขาเชื่อมโยงกันบนเรือลำนั้น

แม้ภายหลังเราจะเกือบหลุดวงโคจรกันไปก็ตาม

ฉันชื่อถ่านเจี้ยว เป็นนักเขียนนิยายออนไลน์ นามปากกาซีจู่³ ถนัด เรื่องรักโรแมนติกแนวสืบสวนสอบสวน ไม่ได้เก่งมาก ทำเงินได้บ้างเล็กน้อย พอเป็นที่รู้จักอยู่บ้าง สิ่งที่ฉันมีมากก็คือเวลาว่าง หากไม่เขียนหนังสือ ฉันจะ เดินทาง แต่เป็นแบบไปกับกรุ๊ปทัวร์โดยเลือกโปรแกรมท่องเที่ยวสบายๆ เป็น ความคิดและความรู้สึกที่แตกต่างจากเพื่อนนักเขียนที่ชอบเดินทางท่องเที่ยวอย่าง

¹ แปลว่า โฉมงามแห่งอวิ้นหนาน

² หรือมณฑลยูนนาน

³ แปลว่า เจ็ดไข่มุก

พวกเด็กสายวรรณกรรมตัวจริง

ฉันยังจำได้ว่าวันนั้นท้องฟ้าแจ่มใส ฟ่ำลีคราม เมฆสีขาว น้ำใส “เตียน-เหม่ยเหริน” ออกเดินทางตอนเช้า เล่นเข้าสู่ร่องน้ำที่มีทิวเขาเขียวโอบล้อมซ้ำ ๆ อาจเพราะเป็นเส้นทางเปิดใหม่จึงยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก ราคาไม่ถูกนัก ทำให้มีนักท่องเที่ยวบนเรือไม่มาก

ฉันอยู่ในห้องตลอดเช้า นอนอืดดูซีรีส์บนเตียงหลังใหญ่ขนาดหกฟุตบ้าง ฆดตัวเล่นเกมบนโซฟาบ้าง เกาะระเบียงรับลมบ้าง แสงจะอิสระเสรี

ฉันเห็นเขาจากระเบียง

เที่ยงวันนี้ ที่ห้องอาหารชั้นหนึ่งมีงานเลี้ยงต้อนรับ ฉันไม่ค่อยอยากไป เพราะข้อหนึ่ง โปรแกรมและข้อควรระวังเขียนบอกไว้ในคู่มือท่องเที่ยวหมดแล้ว ฉันขี้เกียจไปฟังไกด์พูดซ้ำ ข้อสอง ฉันไม่คิดจะทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ระหว่างใช้ชีวิตบนเรือสั้น ๆ แค่นี้ก็วัน

ดังนั้นฉันจึงถือแก้วเหล้าบ๊วย เกาะราวระเบียง อาบแดด จิบเหล้าช้า ๆ

จังหวะนี้เองที่เขาเดินออกมาจากห้องที่อยู่ติดกัน

เพราะย่อนแสง ทำให้ฉันต้องยกมือขึ้นบังตาเพื่อมองเขา

เขามองฉันเงียบ ๆ

เขาสวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงลำลองสีกาแฟเข้ม ถุงเท้าสีขาวกับรองเท้าลำลองสีดำ ว่ากันว่าผู้ชายที่ใส่ถุงเท้าขาวมักเย่อหยิ่งจองหอง เขาไว้ผมสั้นเกรียน เผยให้เห็นโครงหน้าอย่างชัดเจน โหนกแก้มสูงเล็กน้อย ทำให้โครงหน้ากระด้างขึ้น แต่เครื่องหน้าทั้งห้า⁴ กลับดูคมคายขึ้นหลายส่วน

หล่อมมาก

ฉันยึดตัวขึ้นตามสัญชาตญาณ เลิกทำหลังโค้งเหมือนโคลนเหลวเกาะราวระเบียง เปลี่ยนมาใช้สามนิ้วจับก้านแก้วทรงสูงอย่างมีมอด

ฉันรู้ว่าเขากำลังมองประเมินฉัน

มีคนบอกว่ารูปลักษณ์ของฉันหลอกตา แม้อูสวยหวาน แต่เพื่อนสนิท

⁴หมายถึง จมูก ตา ปาก ลิ้น หู

ของฉันบอกว่าฉันเป็นพวก “ร่างกายโลลิ⁵ หัวใจเจี๊” ถึงจะอยู่มากจนอายุสี่สิบสามปี แต่กลับไม่เคยมีความรักจริงๆ จังๆ สักที นอกจากเคยดูตัวหนึ่งครั้ง แต่ก็ล้ม เพราะฉะนั้นอย่าพูดถึงมันดีกว่า

เขายิ้มน้อยๆ ก่อนทักว่า “สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ”

เขาถาม “ทำไมถึงไม่ไปร่วมงานเลี้ยงต้อนรับล่ะครับ”

ฉันขยำแก้วในมือ “ฉันว่างงานเลี้ยงแบบนั้นน่าเบื่อมาก ๆ ค่ะ”

เขายิ้ม “น่าเสียดาย ผมก็นึกว่ามันจะสนุกกว่านั้นเหมือนกัน อยู่ได้แค่สิบ นาทีก็ต้องยอมแพ้แล้วถอยออกมา”

ฉันหัวเราะคิกอย่างอดไม่อยู่ ผู้ชายคนนี้น่าสนใจดีจัง

สายตาของเขาเลื่อนมาหยุดที่แก้วเหล้าในมือฉัน เขาหลุดคำ “ดื่มคนเดียว เหนื่อยครับ”

ฉันขยำแก้ว “เหล้าบ๊วยนะค่ะ แคลิฟอร์เนีย” ระหว่างเรามีราวระเบียงขวาง อยู่ ห่างกันไม่ถึงสองเมตร ฉันถามว่า “อยากได้สักนิดไหมคะ”

เขามองหน้าฉัน

ดวงตาของเขามีเสน่ห์มาก ดำสนิท ลึกล้าอย่างผู้ชาย และคล้ายมีความไว้เตียงสาแบบเด็กหนุ่มเจออยู่ด้วย

เขาไปหยิบแก้วใบหนึ่งมา ฉันยกขวดข้ามราวระเบียงรินเหล้าให้ เขาก้มหน้า ลงจ้อง ไม่รู้ว่ามองเหล้าหรือมองอะไร ฉันสังเกตเห็นว่ามีรอยด่างหลาย แห่ง บนข้อมือก็มีรอยหมึกที่ยังไม่แห้ง จู่ๆ ฉันก็รู้สึกว่าคุณชายแบบนี้น่ารักดีจัง

เขาลองชิมเหล้าอีกหนึ่ง หัวคิ้วค่อยๆ คลายลง

“อร่อยไหมคะ”

“อร่อยมากครับ”

ฉันอารมณ์ดีขึ้นนิดหน่อย “เหล้านี้แม่ฉันหมักเอง สูตรเฉพาะของครอบครัว มีแค่หนึ่งเดียวค่ะ”

⁵ ย่อมาจากโลลิตา หมายถึง เด็กสาววัยใสที่มักทำตัวน่ารัก แต่งกายน่ารัก

นิสัยตาของเขาฉายแววอบอุ่นเพิ่มขึ้นหลายส่วน “มิน่าล่ะ ชอบคุณมาก”

ฉันรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ชายที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจดี

เขาตีมเหล็กครึ่งแก้วหมดอย่างรวดเร็ว ฉันจึงเติมให้เขาและตัวเองอีกคนละครึ่งแก้ว เราสองคนพิงราวระเบียงจิบเหล้าช้าๆ ณ เส้นขอบฟ้ามีกลุ่มเมฆเคลื่อนคล้อยบบดบังดวงตะวัน พาให้ท้องฟ้ามีดครีมลง ลมยังคงพัดโฉบ

“มากับเพื่อนหรือครับ”

“เปล่าค่ะ มาคนเดียว”

เขาทำหน้าประหลาดใจ อาจเพราะเคยเห็นผู้หญิงเที่ยวคนเดียวน้อยมาก

เขาตีมเหล้ารวดเดียวหมดแล้วใช้นิ้วคลึงแก้วเล่นสั๊กพัก สายตาทอดมองผิมน้ำ “ต่อให้คุณมาคนเดียวก็ต้องกินอาหารเย็น ถ้าไม่รังเกียจ...เรานั่งโต๊ะเดียวกันดีไหมครับ จะได้คุยกันต่อดี”

หัวใจของฉันเต้นแรงขึ้นเล็กน้อย

ไม่ใช่ว่าไม่เคยมีผู้ชายเข้ามาชวนคุย แต่คนพวกนั้นล้วนน่ารังเกียจ ผิดกับเขา แม้ฉันเพิ่งอยู่กับเขาแค่ครึ่งชั่วโมงก็ตาม

ฉันมองผิมน้ำพลางตอบรับ “ก็ได้ค่ะ”

เขายิ้ม ต้องบอกว่าท่าทางตอนก้มหน้ายิ้มของเขาดูมีเสน่ห์มาก ราวกับต้นไผ่เขียวขจีที่ถูกสายลมพัดผ่าน ปลิวไสวสวยงาม ทำให้หน้าฉันเทอร์รอนขึ้นนิดๆ ต้องเบือนหน้าหนีแสวงชมวิวิวิวทัศน์ ทำทีว่าเป็นผู้หญิงที่มีวุฒิภาวะนั่งพอที่จะรับมือกับสถานการณ์แบบนี้

ฉันเห็นประกายวิบวับในดวงตาเขา ทำให้รับรู้ได้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิงมากนัก

“นั่งเจอกันหน้าห้องอาหารตอนห้าโมงครึ่งนะครับ” เขาบอก

ฉันรู้สึกได้ว่าหัวใจของตัวเองสั่นสะท้านเล็กน้อยขณะตอบรับ “ค่ะ”

“ผมยังไม่รู้ชื่อของคุณเลย”

ฉันจ้องตาเขา “เอาไว้เจอกันอีกครั้งแล้วฉันจะบอกค่ะ”

ฉันลองเสื้อผ้าหน้ากระຈกนานมาก กว่าที่จะเลือกได้ชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อนตัวหนึ่ง ฉันนึกถึงรายละเอียดขณะที่เราคุยกันเมื่อครู่ ทุกเรื่อง ทุกประโยคที่เขาพูด และจินตนาการไปถึงถ้อยคำที่ฉันอยากบอกเขาเมื่อเจอกันตอนเย็น

ฉันชื่อถานเจี๋ยว ถานที่มีอักษรคำว่าภาษา และเจี๋ยวที่มาจากคำว่าจันทร์ กระจ่างฟ้า

คุณทำงานอะไรเธอ อย่าเพิ่งบอกนะ ลองดูซิว่าฉันจะทายถูกหรือเปล่า
ฉันเป็นนักเขียนออนไลน์ คุณเคยได้ยินอาชีพนี้หรือเปล่า แต่เรายังไม่
สนิทกัน งั้นฉันจะยังไม่บอกนามปากกาของฉันนะ

...

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกแบบนี้กับผู้ชายสักคน

พลันั้นช่วงเวลาแห่งการรอคอยที่อยู่บนเรือผ่านไปอย่างเชื่องช้าและน่าเบื่อ
ฉันจึงตัดสินใจออกไปเดินเล่นรอบ ๆ

ท้องฟ้ามีดีครึ้ม แต่วิวสองฟากฝั่งยังคงสวยงามราวภาพวาด บนทางเดิน
มีนักท่องเที่ยวมาถ่ายรูปกันเป็นระยะ พนักงานที่แต่งกายเรียบร้อยหันมาผงก
ศีรษะและส่งยิ้มชนิด ๆ ให้ฉัน ฉันเดินเร็วขึ้นเพื่อถ่ายรูปวิวที่ดาดฟ้าเรือหลายรูป
ก่อนเข้าไปในห้องอาหาร

งานเลี้ยงต้อนรับเสร็จสิ้นแล้ว แต่ยังคงมีนักท่องเที่ยวกลุ่มหนึ่งสนทนากัน
อยู่ที่นั่นและถ่ายรูปกันเป็นกลุ่ม ฉันหามุมที่ไม่มีคนนั่งลง

เวลาเบื่อบ้าง ฉันชอบสังเกตคนที่ผ่านมาเจอกัน อาจเป็นความเคยชินของ
นักเขียน ยกตัวอย่างเช่น ข้างหน้าฉันตอนนี้มีชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่ง คาดว่า
คงเป็นคู่แต่งงานใหม่ เพราะพวกเขาประสานนิ้วกันอย่างแนบแน่น บนนิ้วนาง
สวมแหวนเพชรแบบเดียวกัน ชุดกระโปรงก็บรองเท้าของฝ่ายหญิงเป็นของใหม่
แม้ฉันจะไม่เห็นหน้าของพวกเขาตรง ๆ แต่ก็พอจะรู้ว่าความสัมพันธ์นี้ผู้ชายเป็น
ผู้นำ เพราะรอยยิ้มบางเบา สงบนิ่งของฝ่ายชาย กับแววตาโอนอ่อนผ่อนตาม
ของฝ่ายหญิง บอกให้รู้ถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาได้ไม่มากก็น้อย

ถัดไปข้างหน้าเป็นเพื่อนร่วมงานกลุ่มหนึ่งที่มาจากบริษัทเดียวกัน บรรยา-
การะหว่างพวกเขาดูกลมเกลียวกันดี แต่ไม่น่าจะถึงขั้น “เพื่อนสนิท” ทาง

ด้านขวาของพวกเขามีคุณแม่ลูกที่ดูมีฐานะดี ท่าทางขี้อายมาก และผู้หญิงที่อยู่ในมุมคนเดียวคนนั้นน่าจะเป็นพนักงานบริษัทสักแห่ง ห่างจากเธอไม่กี่กิโลมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ ท่าทางของเขาสุภาพ สายตากลับเคঁราส์ร้อย...

เขาเดินผ่านหน้าต่างด้านนอก

หัวใจของฉันกระตุก เห็นว่ามีผู้หญิงเดินตามหลังเขามาด้วย เธอใช้สองมือกอดแขนเขา ร่างกายของทั้งคู่แนบชิดกัน เขาเบือนหน้าออกไปมองนอกหน้าต่าง ทำให้เห็นสีหน้าไม่ชัด ฉันเห็นใบหน้าของฝ่ายหญิงสวยจัด เธอมีน้ำตาคลอลหน่วย และมองเขาด้วยแววตาน้อยใจ

หัวใจของฉันตึงวูบ โทสะบางเบาแล่นขึ้นมาเป็นริ้วๆ ก่อนลุกขึ้นเดินตามไปอย่างไม่ลังเล ด้วยความอยากรู้อย่างเกิดอะไรขึ้น

หากผู้หญิงคนนี้เป็นแฟนของเขา ก็ฟังธงได้ว่าคนคนนี้เป็นเดวิดลิปเปอร์เซ็นต์ เป็นผู้ชายเฮงชวย แล้วยังมาตีผมเหล่าบ๊วยของฉันอีก!

บริเวณระเบียงไม่มีคน ฉันเดินจนใกล้จะสุดทางถึงได้ยินเสียงดังมาจากหัวมุมลิฟต์ น้ำเสียงเย็นชาเน้นหนัก “บอกมาซิว่าผลสอบออกมาเป็นแบบนี้ ผิดต่อใครบ้าง”

ฉันหยุดเท้า นึกถึงเลขาฯ ขณะ ค่อยย่นหน้าไปมองเล็กน้อย พบว่าหลังหัวมุมลิฟต์เกิดความรุนแรงขึ้น

เขาใช้มือตริ่งฝ่ายหญิงติดผนัง เธอก้มหน้าต่ำจนแทบทรุดลงไปกับพื้นพลง เช็ดน้ำตาไม่หยุด ฝ่ายชายหน้าเครียด เส้นเลือดบนขมับเต้นตุบๆ ดูแตกต่างจากเมื่อครู่ราวกับเป็นคนละคน มีอีกข้างขยับหนังสือจนแทบจะกลายเป็นเศษขยะ

เขาตวาดลั่น “เธอบอกว่าไม่เคยได้เที่ยว ฉันก็พามา เงินทองไม่ได้หล่นลงมาจากฟ้านะ มันเป็นเงินที่ฉันอดตาหลับขับตานอนช่วยอาจารย์ทำโปรเจกต์ตั้งกี่ชิ้นต่อกี่ชิ้น เมื่อไหร่เธอถึงจะคิดได้สักที เธอสอบภาษาอังกฤษระดับสี่หลายครั้งแล้วก็ยังไม่ผ่าน วันๆ รู้จักแต่กินดื่มเที่ยวเล่นจนผลการเรียนดูไม่ได้ ต่อไปจะทำมาหากินอะไร ให้ฉันเลี้ยงงั้นหรือ อ้อ หรือเธอคิดแบบนี้ ทำไม่ถึงไม่พูดล่ะ มองตาฉันสิ ห้ามก้มหน้า! ทำไม่ถึงไม่กล้าสบตาฉัน”

ค่าแรงเกินไปหน่อยแล้ว

นาที่นั่นฉันรู้สึกว่าคุณเองไม่รู้จักรักเขา อันที่จริงฉันก็ไม่ว่ากันนะ แต่
ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นอะไรกับเขาก็ตาม ฉันก็หมดความสนใจผู้ชายคนนี้แล้ว

จู่ๆ ก็รู้สึกว่าคุณสองมือปลิ้นว่างเปล่า

ฉันหมุนตัวและตั้งใจจะเดินจากไป ได้ยินเขาต่อว่าว่า “ถึงเกรดไม่ดี ตอน
มีเวลาว่างทำไมถึงไม่รู้จักร่วมกิจกรรมทางสังคมเพื่อยกระดับความสามารถให้
กว้างขวาง อ่านหนังสือที่มีประโยชน์ให้มาก ๆ สอบประกาศนียบัตรให้เยอะ ๆ
เธอไม่รู้เธอว่าสมัยนี้การแข่งขันในสังคมรุนแรงแค่ไหน วันๆ เอาแต่อ่านหนังสือ
บ้า ๆ บอ ๆ มีแต่เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ขยะทั้งนั้น! แบบนี้จะทำอะไรได้ล่ะ”

เขาเขี่ยหนังสือในมือลงพื้น

ตอนแรกฉันตั้งใจจะปล่อยเขาไป ไม่เอาความเรื่องที่เขาเหยียบเรือสองแคม
และจะไม่ไปเจอเขาตามนัด แต่หางตากลับเหลือบไปเห็นมุมปกของหนังสือเล่มนั้น

ฉันรู้สึกคล้ายถูกใครเอาสายไฟมาช้อร์ตลมง แม้กระแสไฟอ่อน แต่ลมง
เหมือนมีกระแสไฟแล่นผ่าน

บนปกหนังสือพิมพ์อย่างชัดเจนว่า...ผู้เขียน ชีจู่

นั่นเป็นหนังสือที่ฉันเขียน

ฉันงยหน้าขึ้นช้า ๆ เวลานั้นเขารู้แล้วว่าด้านข้างมีคน จึงหันมามองฉัน แล้ว
อึ้งงันไปนิดหนึ่ง ทว่าความดูดันขมขื่นในนัยน์ตายังไม่เลือนหาย

ฉันยกมุมปากขึ้น แค้นเสียงเย็นออกมาคำหนึ่ง เพื่อน ๆ บอกว่าทำทาง
แบบนี้ของฉันชวนทำดีทำต่ออย่างมาก เพราะทั้งร้ายกาจทั้งกวนประสาท

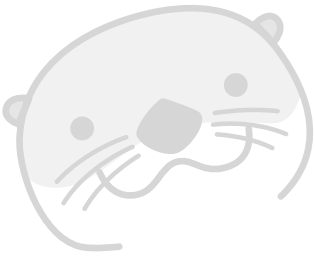
จากนั้นฉันก็ก้าวฉับ ๆ จากไปอย่างรวดเร็วพอบอกกับดาวตก ท่ามกลางสีหน้า
ตื่นตะลึงของเขา

นี่คือการพบกันครั้งแรกของฉันกับเขา เดิมทีฉันเข้าใจว่าเขาเป็นผู้ชายที่
ดีเยี่ยม และเข้าใจว่าดวงดอกท้อ^๑ ของตัวเองโคจรมาถึงแล้ว ฉันจึงเก็บเพชรได้
ไปไหนเลยจะรู้ว่าเขาเป็นแค่ผู้ชายเฮงซวยคนหนึ่ง ซ้ำยังเหยียบย่ำหนังสือของฉัน

^๑ หมายถึง โศกชะตาโศกเด่นด้านความรัก

โดยที่คิดว่าตัวเองมีตีนกหนา

พอลบถึงห้อง ฉันเหวี่ยงประตูปิดพลงคิดในใจ ต่อให้ดอกท้อเน่าอย่างเขา
มากราบกรานอ่อนหวาน คนอย่างฉันก็ไม่เอาเขาก็แล้ว

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

อู่วี 1

ที่จริงผมไม่ได้อยากมาเที่ยวทริปนี้

ระยะเวลาที่ผมช่วยอาจารย์ทำโปรเจกต์กระชั้นมาก และผมกำลังเตรียมตัวฝึกงานในบริษัทที่ชื่นชอบ แต่แม่บอกว่าหลายปีที่ผ่านมาผมเหนื่อยเกินไปจริง ๆ ให้ผมไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจบ้าง และเสนอแบบหยิ่งเชิงว่า นับตั้งแต่ที่ผมต่อว่าอู่เมี้ยวแรง ๆ ครั้งก่อน เธอก็ซึมไปพักใหญ่และเลิกออกไปเที่ยวกับเพื่อนแล้ว แต่ผลการเรียนกลับแย่งเรื่อย ๆ

เรื่องนี้ทำให้ผมค่อนข้างหงุดหงิด เลยบอกว่า “แม่ครับ มีอะไรก็พูดมาตรง ๆ เถอะ พวกเราเป็นแม่ลูกกัน ทำไม่ต้องระวังคำพูดคำจาขนาดนี้”

เสียงตามสายของแม่สะดุดลงอย่างรู้สึกได้ “แม่ผิดเอง แม่รู้ว่าหลายปีที่ผ่านมา เรื่องในบ้านต้องอาศัยลูกทุกอย่าง ลูกต้องทำงานในมหาวิทยาลัยเพื่อจ่ายค่าเล่าเรียนให้อู่เมี้ยวและเป็นค่าใช้จ่ายในบ้านทั้งหมด...แม่หวังลูกมาก และหวังว่าลูกกับน้องจะดีกัน อู่เมี้ยวอยากไปเที่ยว...”

เดิมแผนการใช้ชีวิตและทำงานของผมแน่นมาก ขนาดที่เข็มสักเล่มยังสอดผ่านเข้าไปไม่ได้ แต่เพื่อให้แม่สบายใจ ผมเลยต้องยอม หลายวันต่อจากนั้นด้วยการแนะนำของเพื่อน ผมซื้อทัวร์นี้ให้ตัวเองกับอู่เมี้ยว

ตอนที่ผมโทรไปหาอู่เมี้ยว เธอยังดูเกรง ๆ แต่พอได้ยืนยันว่าผมจะพาเธอไปเที่ยววันหนาน เธอก็ดีใจเป็นที่สุด พูดเสียงใส่ว่า “ขอบคุณพี่ชาย! พี่ชายจงเจริญ!” ตอนวางสายผมดีใจ พร้อมกับมีความคิดหนึ่งพรั่งพรูเข้ามาในสมอง

หลายปีมานี้ผมต้องออกมาตื่นนอนเรียนหนังสืออยู่ข้างนอกตัวคนเดียว ไม่ค่อยได้อยู่กับครอบครัวมากนัก บางทีผมอาจจะเรียกห้องจากน้องมากเกินไป ทำให้น้องสาวที่ติดผมมาตั้งแต่เล็กกลัวผมมากขึ้นทุกวัน

ทว่าความคิดนี้ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป หลังวางสายผมก็ก้มหน้าก้มตาทำโปรเจกต์ต่อจนถึงเวลาออกเดินทาง

ไหนเลยจะรู้ว่าวันที่เทียบอย่างขึ้นไปบนเรือลำนี้ ชีวิตของผมจะพินาศย่อยยับ โชคชะตาของแม่และน้องสาวของผมได้ถูกกำหนดไว้นับตั้งแต่นั้นเช่นกัน

ขึ้นเรือวันแรก ทุกคนต่างเข้าร่วมงานเลี้ยงต้อนรับ แต่ผมกลับทำงานอยู่ในห้องพัก

คาดไม่ถึงว่าตอนนี้เองที่ผมได้พบผู้หญิงคนหนึ่ง

ตอนแรกผมเอาแต่ก้มหน้าก้มตาคำนวณตัวเลข หูกลับได้ยินเสียงรบกวนบางอย่าง สุดท้ายผมตั้งใจฟัง พบว่ามีคนใช้ภาษาชะงัดที่มาจากแก้วเคาะระเบียงเบาๆ บังเกิดเป็นเสียงใสดังแว่วมา ผมวางปากกา เดินออกไปดูด้วยความแปลกใจ และได้เห็นเธอ

ภาพแรกที่ผมเห็นคือดวงตาคู่นั้นมีชีวิตชีวามาก แขนงตาดำ ท่าทางเกียจคร้านเล็กน้อยอย่างผู้หญิง ขณะเดียวกันก็มีความเป็นเด็กสาวที่บริสุทธิ์สดใส เสียงที่ตั้งอยู่เป็นเสียงแก้วเหล้าในมือเธอ

ผมรับรู้ได้ว่าหัวใจตัวเองเต้นเร็วขึ้น เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก รวกับแสงตะวันส่องกระทบผิวของพวกเราขณะนั้น อบอุ่น ชวนให้เกียจคร้าน นำลุ่มหลงนิดๆ

เราคุยกันสักพักก็รู้สึกว่าคุณถูกคอกว่าที่คิด เธอดูเปิดเผย มีอารมณ์ขัน และรู้จักแสวงหาความสุขในชีวิต ผมไม่เคยเจอผู้หญิงแบบนี้ในแวดวงของตัวเอง เพราะพวกผู้หญิงในคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่ผมเรียนอยู่ ไม่มีใครสวยและน่าสนใจเหมือนเธอ ในมหาวิทยาลัยมีสาว ๆ มาตามจีบผมบ้าง แต่ไม่รู้ว่าทำไมผมถึงไม่ถูกใจ “ดาวมหาวิทยาลัย” พวกนั้นเลย นอกจากนี้ผมยังยุ่งมากจนไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องความรักจริงจัง

อีกครั้งปีผมก็จะเรียนจบปริญญาโทแล้ว หน้าที่การงานค่อนข้างมีอนาคต เป็นหลักเป็นฐานมั่นคง ทำให้พอจะมีเวลาหายใจหายคอได้บ้าง

นึกไม่ถึงว่าผมจะพบผู้หญิงถูกใจบนเรือ ในเมื่อเราได้เจอกันแล้ว ผมคิดว่าตัวเองก็มีสิทธิ์ที่จะลอง

ผมนัดเธอไปกินมื้อเย็น เธอหน้าแดงเล็กน้อยขณะตอบรับ ผมเลยเดาได้ว่าเธอคงไม่ใช่ผู้เชียวชาญเรื่องความรัก เรื่องนี้ทำให้ผมดีใจมาก

ผมอารมณ์ดีจนกระทั่งเจอผลการสอบระดับสี่ของอูเมียว เธอสอบไม่ผ่านอีกแล้ว ผลคะแนนที่ย่ำแย่อย่างหนักพาให้ไฟในใจของผมลุกโชน ผมบุกเข้าไปในห้องของเธอ พบว่าเธอกำลังนอนอ่านหนังสือที่มีปกสีส้มสดใส สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสอยู่บนเตียง พอเห็นผมเข้ามา เธอตกใจ รีบยัดหนังสือไว้ใต้ผ้าห่มตามสัญชาตญาณ ผมเข้าไปแย่งหนังสือมาดูแล้วหัวเราะเสียงเย็น

ชื่อหนังสืออุบายหัวและดัดจริตมาก ผู้เขียน : ซิจู เป็นเพราะอูเมียวทำให้ผมรู้จักผู้หญิงคนนี้ อูเมียวเคยบอกให้ผมฟังครั้งหนึ่งว่า “ซิจู” คนนี้เป็น “ตำลึง¹” ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก ตอนนั้นผมรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ผลคือพอเปิดหนังสือไปได้สองสามหน้า ผมก็ทนอ่านต่อไม่ไหว เพราะเนื้อหามีแต่เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของชายหญิง เตี้ยวโอบ เตี้ยวกอด

ผลคืออูเมียวต้องซ่อนตัวในห้องเพื่ออ่านหนังสือของเธอ อูเมียวเพิ่งจะอายุสิบเก้า แต่กลับอ่านหนังสือที่เป็นเหมือนยาพิษแบบนี้ทุกวัน มิน่าล่ะเธอถึงไม่มีกะจิตกะใจจะเรียนหนังสือ

ครอบครัวของเราไม่มีสิทธิ์ไม่มูมานะในเรื่องการเรียนและการทำงาน

ผมคิดไม่ถึงว่าระหว่างที่ผมกำลังดูอูเมียวจรร้องไห้ เธอจะบังเอิญมาเห็นเข้าพอดี

นาที่ที่ผมหันไปเห็นเธอ ผมรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง เพราะไม่อยากให้คนอื่นมาเห็นความขัดแย้งภายในครอบครัวและไม่อยากให้เธอมาเจอ

ผมพูดไม่ออก

¹ หมายถึง ท่านเทพ เป็นคำเรียกแสดงความยกย่องบุคคลที่มีความสามารถอย่างใดอย่างหนึ่ง

สายตาของเธอเปลี่ยนไป ดูประหลาดมาก ยิ่งเห็นหนังสือบนพื้น เธอยิ่งถลึงตาใส่และทำหน้าที่ไม่น่าดูก่อนเดินจากไป

ผมไม่รู้จะทำอะไรเธอถึงได้โกรธขนาดนั้น หรือเธอจะเข้าใจผิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผมกับอูเมียว

หลังกลับห้องพัก อูเมียวหยุดร้องไห้แล้ว เธอนั่งท่องศัพท์ระดับสี่อยู่ที่โต๊ะอย่างว่าง่าย แถมยังรินน้ำให้ผม ทำตัวเป็นเด็กดี ผมรู้ว่าที่เธอทำแบบนี้เพราะอยากเอาใจผม ผมรู้สึกปวดใจจนต้องกระแอมคอให้โล่งก่อนพูดว่า “เธออยากไปเที่ยวบาร์บนเรือไม้ไผ่เหรอ เตียวตอนเย็นกินข้าวเสร็จแล้วก็จะพาไป”

“ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่ชาย” เธอตอบรับเสียงแผ่วเบา

ผมพลันอึดอัด ใจอ่อนโยบ เลยเดินออกจากห้องของเธอเงียบๆ

ดวงอาทิตย์เคลื่อนไปทางทิศตะวันตก ไม่นานก็จะถึงเวลานัดของผมกับผู้หญิงคนนั้น ผมนั่งหน้าโต๊ะพลางนึกถึงสีหน้าเมื่อครู่ของเธอ เธอเปลี่ยนไปใส่ชุดกระโปรงตัวสวยเพราะมีนัดกับผมใช่หรือเปล่า ผมไม่มีอารมณ์ทำงานต่อ เลยมองที่เข็มนาฬิกาเรือนโต๊ะ ผมไม่สู้บุนหรี ในนั้นจึงว่างเปล่า ผมหยิบมันขึ้นมาแล้วเดินไปที่ระเบียง

ผมเคาะที่เข็มนาฬิกาเรือนโต๊ะกับราวระเบียง เกิดเสียงดังกังวานเป็นจังหวะ รู้ว่าเธอจะต้องได้ยินแน่

ไม่นานเธอก็พุ่งตัวออกมาด้วยความโกรธ

“คุณเคาะบ่าอะไรนะ” เธอถาม

ผมมองท่าทางจนขาดของเธอแล้วรู้สึกขำนิดหน่อย จากนั้นก็สังเกตเห็นว่าเธอเปลี่ยนจากชุดกระโปรงมาเป็นเสื้อยืดเก่าๆ กางเกงขาสั้น และรองเท้าแตะแล้ว

เห็นได้ชัดว่าเธอไม่คิดจะไปตามที่นัดกับผม

ผมจ้องหน้าเธอ ถามว่า “ทำไมถึงเปลี่ยนชุดเดรสออกล่ะ”

เธอชะงักเล็กน้อย อาจเพราะคิดไม่ถึงว่าผมจะถามประโยคแรกแบบนี้ เธอถลึงตากลับมาทันควัน “เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับคุณด้วย”

ยามนี้เธอดูผิดไปจากผู้หญิงที่เข้าใจอะไรง่าย ๆ และอ่อนหวานเมื่อตอน
เที่ยงราวกับเป็นคนละคน ดูร้ายเอาเรื่อง ทำเอาผมที่กำลังงงงันเริ่มได้สติกลับ
คืนมา

ผมถามว่า “คุณเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า คนเมื่อกี้ไม่ใช่...”

เธอมองผม แหวตาคู่ นั้นคล้ายมีแผนการบางอย่างในใจ และคล้ายจะรู้ว่า
ผมคิดจะอธิบายอะไร แต่กลับไม่ยอมเปิดโอกาสให้ผมได้อธิบาย ช้ายังพูดเร็ว
ออกมาปานน้ำไหลไฟดับ “ปลายนิ้วดำน ดูจากตำแหน่ง น่าจะเกิดจากการ
จับปากกาเป็นประจำ บนข้อมือยังมีรอยน้ำหมึกเป็นสูตรเลขครึ่ง ๆ กลาง ๆ เป็น
หนุ่มวิเศษตามตำราเบ๊ ขนาดออกมาเที่ยวแท้ ๆ ยังไม่วายทำงาน ไม่ใช่คนธรรมดา
เลยจริง ๆ”

ผมอึ้ง นี่เธอกำลัง... วิเคราะห์ผมจากสิ่งที่เธอเห็นอยู่หรือ

ผมนึกว่าตัวเองบังเอิญมาเจอสาวสวยแสนหวานคนหนึ่งก็แค่นั้น แต่ตอนนี้
เธอลับซัดดาบที่สะพายบนหลังออกมาให้เห็นโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

เธอหันมามองผมอีกครั้ง ทำทางล้งเลอยู่บ้าง กัดริมฝีปากล่างแล้วกล่าว
เสริม “แบรนต์เสื้อยืดของคุณไม่เลว กางเกงใหม่เอี่ยม แต่รองเท้าเก่ามากและ
เป็นแบรนต์ราคาถูก แสดงว่าครอบครัวของคุณมีฐานะธรรมดา ต้องอดออม
ช่วงนี้คุณช่วยอาจารย์ทำโปรเจกต์เลยได้เงินมาเที่ยวละสิ แต่...” เธอหนึ่งเล็กน้อย
มองตามผมตรง ๆ “แฟนคุณคนนั้นสวยมาก แต่เธอลับใส่เสื้อผ้าเรียบ ๆ เห็น
ได้ว่าเธอมีฐานะระดับเดียวกับคุณ เธอไม่สวมเสื้อใหม่หรือรองเท้าใหม่ เพราะใคร
บางคนดีแต่ซื้อของให้ตัวเองแล้วเที่ยวโปรยเสน่ห์ ไม่เคยซื้ออะไรให้เธอเลย
เซอะ...”

ผมนั่งงัน ด้วยคิดไม่ถึงว่าเธอจะพูดยั้ง วิญญาณในสมองของผมมีภาพ
ของอูเมียววามผ่านเข้ามา ผมยอมรับว่าตัวเองไม่เคยสังเกตเลยว่าอูเมียวแตงตัว
ยังไง ช่วงนี้ผมมีเงินเหลือจริง ๆ นอกจากที่ผมเก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายแล้ว ที่เหลือ
ทั้งหมดผมส่งให้แม่ แม่เป็นคนประหยัด พุดอูเมียวเสมอว่าจะช่วยเก็บเงินแต่ง
ภรรยาให้ผม บางทีเรื่องนี้อาจทำให้แม่ไม่ค่อยอยากใช้เงิน ผมเองก็ไม่เคย
สังเกตเลยว่าเสื้อผ้าของแม่กับอูเมียวเป็นชุดเก่า ราคาถูกที่สุด และใช้งานมานาน

หลายปีแล้ว

“คุณพูดพอหรือยัง”

เธอถึงตาใส่ผม อาจเพราะมองออกว่าผมเริ่มโกรธ เธอเลยก้าวถอยหลังช้าๆ ครึ่งก้าว โดยเบี่ยงตัวไปทางประตูห้อง ท่าทางราวกับพร้อมจะเฟ่นหนีได้ตลอดเวลา เธอบอกว่า “คุณผู้ชายคะ คุณอย่าคิดว่าฉันน้อยอยากสอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวของคุณ ฉันไม่เคยสนใจเลยสักนิด ฉันแค่เห็นความอยุติธรรมแล้วอดชักกระบังช่วยไม่ได้เท่านั้น คุณคิดไม่ถึงล่ะสิว่า คนแปลกหน้าอย่างฉันจะอ่านรูปแบบการใช้ชีวิตของคุณออกได้อย่างง่ายดายทั้งที่คุยกันแค่ไม่กี่คำ ก็เหมือนหนังสือที่คุณโยนทิ้งเล่มนั้นนั่นแหละ คุณคงไม่เคยตั้งใจอ่านเลยใช่ไหม แล้วคุณจะรู้ได้ยังไงว่ามันไม่ใช่หนังสือตีพิมพ์ น่าประทับใจ หนังสือเล่มนั้นได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชน ชายดีอันดับหนึ่งติดต่อกันถึงแปดสัปดาห์! แต่คุณกลับกล่าวหาว่ามันเป็นขยะ เป็นเรื่องบ้าๆ บอๆ! ทั้งหมดนี้เป็นเพราะคุณอย่างคุณชอบคิดเองเออเองว่าฉันนี่แหละเจ๋งที่สุดแล้ว!”

ผมชะงัก ตามคำพูดที่กุ่มของเธอไม่ทัน เธอหมุนตัวเดินกลับเข้าห้องเดินกลางพุดพวง “เรื่องเล็กน้อยนี้แหละที่สะท้อนตัวตน ในเมื่อคุณไม่ใส่ใจเธอจริงๆ ย่อมไม่มีทางเข้าใจและให้เกิดริตเธอ คุณอาจจะเป็นคนจน แต่ขยันและเข้มงวดกับตัวเอง ฉลาด ทะเยอทะยาน แต่การพาเธอมาเที่ยวแล้วยังเอาแต่พูดถึงเรื่องเรียน เรื่องเกรด เรื่องความสามารถในภาพรวม การแข่งขันในสังคม แสดงว่าคุณเป็นพวกหวังสูงจนเกินไป

“ฉันขอเตือนด้วยความหวังดีนะคะ คนเราไม่ควรหวังสูงมากนัก หรือเห็นแก่ตัวเกินไป ไม่งั้นต่อไปเวลาที่คุณได้อะไรมาหลายๆ อาจจะต้องเสียไปมากพอกัน และสิ่งที่ต้องเสียไปอาจเป็นสิ่งที่คุณรักมากที่สุดด้วย ถึงตอนนั้นคุณนั่นแหละที่จะต้องเสียใจที่สุด!”

นาที่นั่นคล้ายมีเข็มมาจิ้มหัวใจผมเบาๆ ผมมองเงาหลังเย่อหยิ่งของผู้หญิงคนนี้ นึกอยากคว้าตัวเธอกลับมา อยากอริบายให้ฟัง ทว่าไม่อยากแก้ตัว

“เธอไม่ใช่แฟนผม” ผมได้ยินน้ำเสียงเฉยเมยเย็นชาของตัวเองเปล่งออกมา “เธอเป็นน้องสาวแท้ๆ ของผม”

เธอหยุดทำเหมือนรู้สึกแค้นใจๆ ยังคงทำคอแข็ง “มันก็เหมือนกัน
นั่นแหละ!”

หลังด่าผมจบ เธอก็เดินเข้าห้องไป เหลือผมนั่งที่ระเบียงคนเดียว ลักพัก
ผมก้มหน้าดูนาฬิกา พบว่าเป็นเวลาห้าโมงยี่สิบนาที

ผมไปที่ห้องของอู๋เมี่ยว เธอยังคงทำแบบทดสอบระดับสี่ กัดหัวปากกา
หน้านิ้วคิ้วขมวด

ผมลูบศีรษะของเธอ “ไปกินข้าว”

เธอโยนปากกาทิ้งทันที ตอบรับอย่างดีใจว่า “เจ้าคะ!”

ผมให้อู๋เมี่ยวเข้าไปในห้องอาหารก่อน ส่วนตัวเองยืนหน้าประตูห้องอาหาร
ตามลำพัง

ห้องฟ้าค่อยๆ มีดลง มีฝนโปรยปราย จากนั้นสายฝนเริ่มเทกระหน่ำ
อย่างรุนแรงใส่หลังคาและดาดฟ้าเสียงดังสนั่น ผมยืนฟังผนังบนทางเดินหน้า
ประตูห้องอาหารพลางนึกคิดว่าผมยังไม่ทราบชื่อของเธอด้วยซ้ำ

หลังจากนั้นผมก็ไม่เคยทราบชื่อของเธอ

บทที่ 3

ถ่านเขียว 2

ฉันลืมตาขึ้นมาทันควัน และพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนโซฟาในบ้าน

สมองของฉันเฉื่อยชา

เสียงฝนตกซ่าๆ ดังข้างหู ฉันรับรู้ได้ถึงความหนาวเหน็บในคืนวันฝนพรำ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวดูคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นห้อง โซฟา ตุ๊กตาของ ทุกอย่างล้วนย้ำเตือนอย่างชัดเจนว่าฉันอยู่ที่ไหน

ฉันพลิกตัวขึ้นนั่ง รินน้ำร้อนจากกามาดื่ม ประสาทสัมผัสของร่างกายค่อยๆ รับรู้ความเป็นจริง

เมื่อครู่ฉันรีบหลับไป เลยฝันเห็นการท่องเที่ยวครั้งนั้นเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ฝันเจอ แถมยังฝันเป็นตุเป็นตะ มีรายละเอียดครบถ้วน แม้แต่ถ้อยคำตอนนั้น หรือความรู้สึกต่างๆ ก็ยังจดจำได้แม่นยำราวกับเพิ่งเกิดขึ้นหมาดๆ ปลายนิ้วฉันยังคงจดจำสัมผัสนุ่มนวลของผ้ามากระเบียงได้

ฉันเงยหน้ามองนาฬิกา เพิ่งสิบโมงกว่า อารมณ์ค่อยๆ สงบลง ฉันเอนตัวฟังกระเบียงอาบแดดพลางคิดในใจ ไม่น่านะ หลังจากเจอผู้ชายคนนั้นวันแรกที่ขึ้นเรือ ฉันก็ไม่เคยเจอเขาอีกเลย ยิ่งหลังจากจบการเดินทาง เรายังไม่เคยติดต่อกัน เขาเป็นเหมือนหมอกควันที่หายวับไปจากท้องฟ้าของฉันอย่างไร้ร่องรอย แล้วทำไมจู่ๆวันนี้ฉันถึงฝันถึงเขา หรือเพราะฉันประทับใจเขามากจริงๆ

ฉันเดินไปยังห้องรับแขก เปิดคอมพิวเตอร์ เล่าข้อกังขาของตัวเองให้

จ้วงอวี เพื่อนสนิทพิง

จ้วงอวี ชื่อจริงคือโจวเสี่ยวอวี เป็นนักเขียนออนไลน์และอาศัยอยู่ที่เมืองต้าหลี่เหมือนกัน เธออายุน้อยกว่าฉัน ยังเรียนมหาวิทยาลัย จ้วงอวีเป็นที่รู้จักในโลกออนไลน์จากงานเขียนแนววิทยาศาสตร์เขย่าขวัญ เราสองคนเข้ากันได้ดี เป็นปีเป็นขลุ่ย ไม่ว่าจะเรื่องไหน เราก็คุยกันได้ตลอด

ฉัน : “อวี เธอว่าเพราะอะไร จู่ๆ ฉันถึงฝันถึงเรื่อลำนั่นกับเขาได้”

จ้วงอวี : “ฝันเห็นใครไม่สำคัญ สำคัญตรงที่ฝันถึงผู้ชาย”

ฉัน : ?

จ้วงอวี : “เธอเห็นละสิ ถึงได้ฝันอีโรติก แม่สาวเวอร์จิ้น”

ฉันตอบนิ่งๆ : “หึ...พูดยังกับเธอไม่ได้เป็นสาวเวอร์จิ้น”

จ้วงอวี : “...ตกลงนี่เราจะกัดกันเองใช้ไหม”

ฉัน : “ฮ่าๆๆ ต้องโทษที่ชีวิตนักเขียนว่างเกินไป”

หลังนัดไปกินข้าวกับจ้วงอวีพรุ่งนี้เรียบร้อยแล้ว ฉันก็ออกจากระบบมาทำงานต่อ เข้าไปอ่านข่าวในอินเทอร์เน็ตเหมือนเมื่อก่อน นี่เป็นหนึ่งในวิธีการรวบรวมข้อมูลในการเขียนนิยาย

ฉันพักอยู่ในห้องชุดใจกลางเมืองคนเดียว โดยใช้เงินค่าต้นฉบับทั้งหมดที่ได้จากการขายหนังสือเล่มหนึ่งที่ขายดีขายดีเมื่อปีที่แล้วมาดาวน์บ้าน (เล่มที่ผู้ชายเฮงชวยคนนั้นเขี่ยลงพื้นนั่นแหละ) ชีวิตประจำวันของฉันเป็นแบบนี้ นอนจนตื่นเองทุกวัน จากนั้นก็เดินเอ้อระเหยลงไปชั้นล่างเพื่อหาของกิน กลางวันทำงานที่บ้าน อ่านหนังสือ สืบค้นข้อมูลและเขียนงาน ตอนเย็นหรือสุดสัปดาห์จึงจะออกไปช้อปปิ้งหรือนัดเพื่อนกินข้าว บางครั้งฉันไม่ออกจากบ้านเลยทั้งวัน เอาแต่หมกตัวดูซีรีส์หรือเล่นเกมคนเดียว ส่วนเรื่องจะออกท้องเกี่ยวกับเรือสำราญเหมือนครั้งนั้น จะเป็นเมื่อไหร่ก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์บ่าระท่าพลุ่งพล่านของฉัน ถ้าฉุกคิดขึ้นมาได้เมื่อไหร่ก็จะประกาศเข้าร่วมกริปทัวร์ แยกกระเป๋าออกจากบ้านเลย

ดังนั้นพูดว่าคนอย่างเราไร้ประโยชน์ หิวกระหาย...ก็เชื่อว่าไม่มีเหตุผลซะทีเดียว

เพื่อนออนไลน์โพสต์แฉเรื่องลูกเศรษฐีถูกจับในการกวาดล้างสื่อลามก

อนาจารและสิ่งพิมพ์ผิดกฎหมาย ฉันกวาดตามองภาพถ่ายลูกเศรษฐีคนนั้นแล้ว
ชี้ห่อหุ้มมัด แถมยังเซยสะบัด ไม่น่าสนใจเลยสักนิด

สื่อบางสำนักโพสต์ว่าเมื่อวานขึ้นเกิดคดีฆาตกรรมขึ้นที่หมู่บ้านคอนโด¹
แห่งหนึ่งของเมือง ผู้ตายเป็นแม่บ้านอายุสี่สิบกว่าปี สภาพการตายฟ้องว่า
ถูกรุกขโมยอย่างหนัก และมีร่องรอยการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ฉันสนใจจึง
ดูรูปถ่ายมั่ว ๆ นั้นอย่างกลัว ๆ นิดหน่อย พบว่าบนศพมีบาดแผลมากมาย ไม่รู้ว่า
เกิดจากอะไร

ไม่นานก็มีเพื่อนออนไลน์วิเคราะห์อย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผลว่านี่เป็นภาพตัดต่อ
ที่มีคนจงใจปล่อยข่าวเพื่อสร้างกระแสความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน บอกว่า
นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องขึ้น เดือนที่แล้วก็มีผู้ชายอายุสามสิบ
กว่าปีคนหนึ่งเสียชีวิตในลักษณะเดียวกัน ระบุชื่อและตำแหน่งหน้าที่การงานเอาไว้
พร้อมสรรพ แต่แล้วก็มีเพื่อนออนไลน์อีกคนเข้ามาแย้งเสียงแข็งว่า ผายลม! ฉัน
กับ XX เป็นเพื่อนร่วมงานบริษัทเดียวกัน เขาเมาแล้วขับจนเสียชีวิตต่างหาก...

ข่าวสารในอินเทอร์เน็ตก็เป็นแบบนี้ จริงบ้างเท็จบ้าง ทุกคนต่างเสพติดมัน
พูดได้ว่าฉันมั่วแต่่วนอยู่กับเรื่องทำนองนี้ทุกวัน ถึงหาแฟนไม่ได้เลยสักคน

ทว่าสิ่งที่ฉันคิดไม่ถึงก็คือโพสต์ทำนองนี้ถูกคนลากไปเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้อง
กับผู้ชาย

มีหลายคนแสดงความคิดเห็นว่า “ตำรวจในรูปถ่ายที่อยู่ด้านหลังหล่
อจังเลย...”

“จริงด้วย ๆ ขย่าว เอวสอบ เห็นแค่ท้ายทอยก็รู้ว่าป็นหนุ่มหล่อ”

ฉันมองเงาหลังเหยียดตรงเลือน ๆ ของตำรวจในรูปถ่ายพลางคิดในใจว่า
แบบนี้เธอเรียกว่าหล่อ ฉันเกือบหลงเอยกับคนที่หล่อกว่านี้แล้ว เพียงแต่
ตอนหลังฉันเกิดไม่ต้องการเขาขึ้นมาอีกเท่านั้น

เรื่องนี้เล่าแล้วยาว คู่ดูตัวเพียงหนึ่งเดียวของฉันเป็นตำรวจ

¹ เป็นกลุ่มคอนโดที่สร้างติดกันในรั้วใหญ่รั้วเดียวคล้ายบ้านจัดสรร มีสิ่งอำนวยความสะดวกร่วมกัน
เช่น สนามเด็กเล่น สวนหย่อม ทั้งหมดนี้รวมกันเป็นพื้นที่หนึ่ง

เดือนก่อนหน้าที่ฉันจะไปเที่ยวคราวนั้น คุณแม่ของเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้แนะนำตำรวจนายหนึ่งให้ฉันรู้จัก เขาหน้าตาหล่อมากจริงๆ เวลายิ้ม ลักยิ้ม แก้มซ้ายจะมุ่มลงไป ใครจะรู้ว่าหลังจากเจอกันสองสามครั้ง ฉันถึงเพิ่งรู้ว่าตัวตนและความคิดของเราแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

คุณตำรวจนายนั้นก็เหมือนเพื่อนตำรวจ ที่อ่ะมื่อ ชื่อตรง พุดน้อย น่าเบื่อ ไม่รู้เรื่องอินเทอร์เน็ต วรรณกรรม การอ่าน หรือการท่องเที่ยว เวลาที่เรานั่งอยู่ด้วยกันส่วนใหญ่ต่างคนต่างเงียบจนฉันกระสับกระส่าย เขากลับยิ้มอายๆ คล้ายรู้สึกดี แล้วมีอำนาจละ หล่อเท่ละ เสเพลละ นิ้วหยาบกร้านคิบบุหรีมวนหนึ่งเอาไว้ละ ไม่ทั้งหมด เขาบอกว่าเขาไม่สูบบุหรี่เพราะไม่ดีต่อสุขภาพ

ฟางเส้นสุดท้ายบนหลังอูฐ² ก็คือข้อความในมือถือที่เขาส่งให้ฉันในเวลาต่อมา เขาอาจพยายามพาดพิงเข้ามาในโลกของฉัน เลยส่งเรื่องตลกจากอินเทอร์เน็ตมาให้พร้อมแนบข้อความว่า “คุณถ่าน เมื่อเข้าผมอ่านเจอเรื่องตลก ขำดี เพื่อนผมหัวเราะจนปวดท้อง ผมเลยแชร์ให้คุณ”

ฉันอ่านมุกแป้กๆ ที่ตัวเองเคยอ่านตั้งแต่สามปีก่อนก็ยังไม่เข้าใจว่ามันน่าขำตรงไหน ความอดทนทั้งหมดลึกลับสุดลง เนื่องจากคนสองคนมีอารมณ์ขันต่างกันพอๆ กับความสูงของยอดเขาเอเวอเรสต์ คงไม่มีทางใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขได้ ฉันจึงรีบโทรไปบอกคนแนะนำอ้อมๆ ว่านิสัยของเราสองคนไปกันไม่ได้...

คุณตำรวจเองก็ใจเด็ด เขาไม่ติดต่อมาอีกเลย

นี่ถึงตรงนี้หัวใจฉันก็แอบเจ็บแปลบ

สรุปว่าระยะนี้ฉันเจอหนุ่มหล่อสองคนติด แต่กลับเป็นแบบเจอกันครั้งเดียวจบ อย่างนี้โหดร้ายเสียยิ่งกว่าไม่เคยเจอกันซะอีก

หลังอ่านข่าวไปได้พอสมควร ฉันคิดจะปิดคอมพิวเตอร์ แต่ไม่รู้เพราะอะไรหัวใจถึงเต้นรัวเร็ว ฉันพิมพ์ชื่อเธอ “เตียนเหมยเทริน” ในช่องค้นหา

² หมายถึง หมดความอดทน เมื่อเจ้าของอูฐนำของบรรทุกบนหลังอูฐมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงจุดที่อูฐทนต่อไปไม่ไหว แม้จะใส่ฟางซึ่งมีน้ำหนักเบาๆ อีกเพียงเส้นเดียวก็ทำให้อูฐหลังหักได้

ไม่มีข่าวที่เกี่ยวข้อง

เส้นทางการท่องเที่ยวแห่งนั้นเหมือนยกเลิกไปแล้ว

ก่อนหน้านี้ไม่นานฉันเพิ่งเขียนหนังสือจบไปเล่มหนึ่ง ระยะเวลาี่จึงยังไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร แต่นักอ่านกลับไม่ได้คิดแบบนั้น พอฉันเข้าไปดูในเวบบอร์ด³ ทุกคนต่างกดดันเรื่องหนังสือใหม่ บ่นกันระงม ต่ำต่ำ พวกเราคอยนานแล้วนะ คุณสนุกพอแล้วหรือยัง

ฉันคิดในใจว่าหนึ่งเดือนนี้มันนานมากเธอ เลยรีบออกจากระบบแล้ว แกล้งตายดีกว่า

พลบค่ำฉันขับรถออกไปกินข้าว ขากลับเห็นอู่ซ่อมรถเปิดใหม่ใกล้ๆ คอนโดป้ายฟ้าสีแดงสดหน้าประตูตึกดูตาสายตาฉัน *สมนาคุณลูกค้า* เนื่องในโอกาสเปิดกิจการด้วยบัตรสร้างรถสิบสองครั้ง ราคาหนึ่งร้อยยี่สิบห้า ฉันมองรถเขรอะๆของตัวเอง ลืมไปแล้วว่าไม่ได้ล้างรถมานานแค่ไหน

ฉันขับรถเข้าไปในอู่

ห้องฟ้ามีดสนิท ลมพัดป้ายหน้าประตูเสียงดัง ภายในร้านสว่างไสวสะอาดสะอ้าน อาจเพราะเพิ่งเปิดใหม่จึงยังไม่มีลูกค้า ช่างพิทหลายคนนั่งอยู่ด้านใน ช่างพิทหน้าตาน่ารักและดูมีเสน่ห์คนหนึ่งเดินมาต้อนรับฉัน “คนสวย⁴ มีธุระอะไรเธอครับ”

“ล้างรถค่ะ หน้ารถมีรอยถลอก คุณช่วยดูให้หน่อยได้ไหมคะ ว่าพอจะซ่อมได้ไหม ถ้าซ่อมได้ ฉันจะได้ไม่ต้องไปที่ร้าน 4S⁵”

เขารับตอบ “ได้ครับ ได้ครับ” แล้วตะโกนเข้าไปข้างใน “พ่อวี มาดูให้หน่อย

³ โซเชียลมีเดียอันดับหนึ่งของจีน คล้ายทวิตเตอร์ผสมเฟซบุ๊ก

⁴ ตามร้านค้าหรือผู้ให้บริการในจีนอาจเรียกลูกค้าผู้หญิงว่าคนสวย โดยเฉพาะร้านเสริมสวย เพื่อเอาอกเอาใจลูกค้า ไม่ได้มีเจตนาไม่ดี

⁵ ร้าน Automobile Service Shops เรียกย่อๆว่า 4S เป็นร้านที่รวบรวมบริการทุกอย่างเกี่ยวกับรถไว้ในที่เดียว ทั้งการขายรถ (Sales) การขายอะไหล่ (Spare parts) บริการหลังการขาย (Services) และการแจ้งข่าวสาร (Surveys)

“ได้ไหมคะ” จากนั้นก็พูดกับฉันว่า “คนสวย รตคุณเจ๋งมาก ผมจะเรียกช่างมือดี ที่สุดของที่นี่มาดูให้นะครับ”

“ดีค่ะ”

หลังสิ้นเสียงเรียกของเขาไม่กี่วินาที ฉันก็เห็นช่างคนหนึ่งลุกขึ้นยืน เขา ตัวสูงมากเกือบบังแสงมิด สวมเสื้อกล้าม กางเกงยีน รูปร่างกระชับ เห็นกล้ามเนื้อ แน่นตึงถนัดตา พอเห็นออกขณะเคลื่อนไหวดูตัวเขาออกแดงอ่อนจาง เอวสอบ มากเสียจนนึกภาพเค้าโครงกล้ามเนื้อหน้าท้องของเขาได้เลย ยิ่งเขาสวมกางเกงยีน เรียบ ๆ เลอะ ๆ ยิ่งเน้นให้เห็นถึงความกว้างแกร่ง

หุ่นแน่น ๆ แบบนี้มีลักษณะของผู้ล่า ทั้งที่ฉันมองเขาแค่แวบเดียว กลับ รู้สึกราวกับใบหน้าของตัวเองโดนลูบไล้เบา ๆ ทีหนึ่ง

ฉันรีบเบนสายตาไปทางอื่น ยังคงรับรู้ถึงคิวตาท่าที่ชัดตรง หล่อเหลาของเขา อึดใจต่อมาหางตาของฉันเหมือนมีขี้เหล็ก ๆ ออกออกมา เหลือบมองแผ่นหลัง ของเขา

เขาเดินผ่านหน้าฉันไป

ผมหน้าม้าของเขาขาวปรกหน้าผาก เขาเบี่ยงหน้าไปอีกด้าน ทำให้ฉันเห็น หน้าตรงของเขาไม่ชัด เขาไม่ได้ทักฉัน ราวกับมองไม่เห็นเจ้าของรถอย่างฉัน เขาก็มัวตัวลงใช้นิ้วปาดฝุ่นหน้ารถจนเห็นรอย นิ้วของเขาเรียวยาว ท้องนิ้วและ งามมือมีรอยดำน เป็นมือหยาบกร้านของช่างฟิต ไม่รู้เพราะอะไรฉันถึงรู้สึก ว่า มือแบบนี้...เซ็กซี่

เขายืดเอวตรง สวมถุงมือ ฉันตัวสูงไม่ถึงไหล่เขาเลยตั้งใจจะใช้นิ้วสะกิด หลัง แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่กล้าทำ ได้แต่บอกว่า “ช่างซ่อมได้ไหมคะ”

“ครับ” เสียงของเขาแหบเบา คล้ายเจ็กลิ้นหนูหรือจาง ๆ

“เท่าไรล่ะ” ฉันถามอีก

“แล้วแต่คุณ”

ฉันอดทำตาโตไม่ได้ ช่างคนนี้มีมันใจเอาเรื่อง ฉันคิดคำนวณในใจครู่หนึ่ง “สามร้อย ไหวไหมคะ”

เขาตอบ “ได้” แล้วก็ลงไปหยิบอุปกรณ์

ฉันเป็นฝ่ายชะงัก

ทำไมถึงรู้สึกว่าเขาคุ้นตานั้น

เป็นไปไม่ได้ ฉันมาร้านนี้ครั้งแรก ไม่เคยรู้จักช่างหรือพนักงานล้างรถที่ไหน
ฉันเดินเข้าไปอีกด้านหนึ่งของรถ คล้ายเขาไม่รู้สึกตัว ยังคงก้มหน้าก้มตาทำงาน

ฉันเดินไปหยุดตรงหน้าเขา เว้นระยะห่างจากกันราวสองเมตร ก่อนแอบ
พินิจพิจารณาเขา

จังหวะนี้เองจู่ๆ เขาก็เงยหน้าขึ้น

ฉันชะงัก รู้สึกคล้ายหัวใจถูกใครเหวี่ยงกำปั่นต่อยเข้าอย่างจัง

...

คุณมาคนเดียว ถ้าไม่รังเกียจ...มือเย็นเรานั่งโต๊ะเดียวกันดีไหมครับ
หนังสือบ้างบอๆ มีแต่เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ขยะทั้งนั้น!

เธอไม่ใช่แฟนผม เธอเป็นน้องสาวแท้ๆ ของผม

...

แวตตาก้าว กระจางใสไม่เปลี่ยน คล้ายถอดแบบผู้ชายในความฝันของฉัน
ออกมา ยังมีผมสั้นดำสนิทกับความสูงนั่นอีก

แต่จะเป็นเขาไปได้ยังไง

ในใจฉันสับสนวุ่นวาย

ทว่าสายตาของเขาเรียบเฉย ราวกับมองคนแปลกหน้าคนหนึ่ง หลังจาก
มองฉันแวบหนึ่งก็ก้มหน้าทำงานต่อ

เมื่อนั้นสมองของฉันถึงปลดปล่อย หลังตกตะลึงไปชั่วขณะหนึ่งก็กลับมา
มีวุฒิปัญญาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ไม่สิ เป็นไปไม่ได้ คนหนึ่งเป็นมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยดัง มีอนาคตรุ่งโรจน์ กำลังจะเดินเข้าสู่สังคมชั้นสูง ส่วนอีกคนเป็น
ช่างพิตในสังคมชั้นล่าง

พอมองให้ดีจะพบว่าแม้ทั้งคู่มีรูปร่างหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกันมาก แต่
ยังคงแตกต่างกัน ผิวของผู้ชายคนนั้นเนียนละเอียด รูปร่างผอมบาง แล้วเขา
จะมีกลิ่นเนื้ออย่างคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวแบบนี้ได้อย่างไร นอกจากนี้ผู้ชายคนที่
อยู่ตรงหน้าฉันนี้ยังมีตอหนวดที่ปลายคาง แก้มตอปลิ้นน้อยอย่างเห็นได้ชัด ทำให้

โครงหน้าดูกระด้างขึ้น

คนหนึ่งเสมือนไข่มุกในบ้านเม็ดกลมเกลี้ยงสูงค่า ส่วนอีกคนเหมือนก้อนหินดำมีเหลี่ยมมุมที่ถูกโยนทิ้งไว้นอกเมือง

ภายในระยะเวลาสั้น ๆ แค่นี้ก็สัปดาห์ ไม่มีทางที่คนคนหนึ่งจะเปลี่ยนทั้งรูปลักษณ์และนิสัยใจคอชนิดพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินแบบนี้ พวกเขาต้องไม่ใช่คนคนเดียวกัน แค่น้ำตาคล้ายกันเท่านั้น

พอคิดได้แบบนี้ ฉันก็โล่งอก แม่ผู้ชายตรงหน้าจะเป็นแค่ช่างพิตรกรรมตา ๆ แต่กลับดูหล่อเหลากว่าหนุ่มหล่อสำอางบนเรือ ดูดิบเถื่อนกว่ามาก

ในเวลานี้เองช่างที่ต้อนรับฉันก็ยกเก้าอี้มาให้ฉันนั่งข้าง ๆ อย่างเอาใจใส่ และเริ่มเสนอให้ทำบัตรล้างรถ ฉันตอบตกลงทำหนึ่งใบ เขาบอกว่า “งั้นคุณคนสวยบอกชื่อกับเบอร์โทร. ให้ผมก็ใช้ได้แล้วครับ”

“ถานเจี๊ว ถานที่มีอักษรคำว่าภาษา และเจี๊วที่มาจากคำว่าจันทร์กระจ่างฟ้าคะ” ฉันตอบ

จากนั้นก็บอกหมายเลขโทรศัพท์

ไม่รู้ว่าจะฉันคิดไปเองหรือเปล่า ทางตาเห็นแวบ ๆ ว่าคนที่นั่งของซ่อมสืออยู่ที่พื้นคล้ายชะงักไปนิดหนึ่ง ฉันหันหน้าไปมองเขา เขากลับก้มหน้าทำงานอย่างตั้งใจ

ฉันนึกคิดได้ว่าเมื่อสักคนอื่นเรียกเขาว่าฟ้อว⁶ หรือฟ้อว⁷นะ

สายตาของฉันเลื่อนไปที่ประกาศข่าวสารสำหรับพนักงานบนผนัง

ชื่อลำดับที่สามคือ “อูอว⁷” พุดแล้วก็แปลก เพราะทันทีที่เห็นฉันก็รู้ว่านี่คือชื่อของเขา

เรียบง่าย ให้ความรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก

ตอนนั้นฉันถึงนึกได้ว่าตัวเองยังไม่เคยทราบชื่อของผู้ชายที่อยู่บนเรือคนนั้นเลย

⁶ 玉 แปลว่า หยก

⁷ 煜 แปลว่า สุกใส โชติช่วง ฉลาดหลักแหลม